

ЛІТОПИС БОЙКІВЩИНИ

Записки присвячені дослідям історії, культури й побуту
бойківського племені.

Адреса Редакції й Адміністрації: Самбір, вулиця Тиха ч. 1.

о. ЮРІЙ КМІТ.

Ще про Волосатий.

Від Редакції: Після статті дра Я. Фальковського, „Село Волосате“ в попередньому числі ЛБ, містимо дальші матеріяли про це село, що їх зібрав другий співучасник наукової експедиції в це село влітку 1934 р. о. Ю. Кміт.

Село Волосатий (народня назва; урядово: Wołosate) зберігає в собі поза зверхнім убозтвом і примітивною матеріальною культурою багацько інтересного з іншого боку. Під впливом різних течій і налітань затрачується неодно, що варте належної уважливости.

А. Топографія.

Село складається з тринадцятьох „округів“ (частин), як от: 1. Нижній Коніць*); 2. Зарінчя́ни; 3. Зьвірь — такий гідний по́тык; 4. Загу́тина; 5. Милникі**); 6. Коріньі; 7. Єдін Горб; 8. Дру́гий Горб; 9. Сьікачьі (Сьікачьіство); 10. На Сігльі; 11. На Рове́ни; 12. Прадьіді; 13. Вішьний Ко́ніць.

Село має понад сотку назов у своїх горах, горбках, полонині, луках, полях, потоках і потічках і ін. Тут щиро дякую о. В. Трицецькому, що схотів пізніше подати при кожній місцевині, що вона є, чого я не міг учинити при швидкості запису.

*) Чув я зм'якшене й тверде закінчення; перше тут загальніше.

***) И по г, к, х вживаю замість ы (як у Словнику, так і тут) — воно міцно згрубіле, приголосний звук видається подвоєний.

м. 5762

Бевзі́ (лука). Беззу́бого По́льанка (лука). Бе́рце (орне поле). Бі́ньів Горб (орне поле). Биські́д (ліс). Биські́ди (лука й орне поле). Борсу́чьи́ни (лука). Буковиньки (орне поле). Бурты́ (лука). Вільховáнья (лука й пасвиско). Вільшья́на (idem). Волосáтка (по́тьік). Волосáтчьи́к (по́тьік). Га́личь (лука й пасвиско). Га́личька (лука). Глиста́к (лука). Гні́ла (лука). Го́лопу́пови (лука). Гра́бівка (орне поле). Гр'ядкі́ (лука). Гу́дьів Ве́рш'юк (ліс). Гусарі́ська По́льанка (лука). Диму́рч'ят (лука). До́вга (орне поле). До́ліни (орне поле). До́щанкі́ (орне поле). Дьі́дова (орне поле). Жьі́тищ'є (орне поле). Жьо́лобі́ (лука). Жьо́лобо́к (лука й орне поле). Жьо́льбі́ (лука). За́глубо́кий По́тьік (орне поле). За́ Гні́лов (орне поле й лука́). За́ди (орне поле). За́става (лука). За́хі́ська лу́ки). За́длі́вий (лука). За́во́риць (по́тьіч'ю́к). У́ксьє́ндзові́м За́вір'ци уплі́ват відси́ Волосáтчьи́к. За́мі́вкі́ (лука). За́ло́мищ'я́ (лука). За́вір'цьі́ (орне поле). Ка́ганьч'ю́ва (по́тьік). По́пі́ль'я́ гра́ні́цьі́ У́стрі́цької́. Ки́ч'и́ра (лука). Ки́ч'и́р'ька́ (plur. Ки́ч'и́р'ькі́, (орне поле). Ки́ньч'ьи́к (лука). Кльо́ба́к (орне поле). Ко́пини (лука). Ко́пир'цьі́в (по́лонина—пасвиско). Ко́ш'я́рищ'я́ (лука). Кра́ва По́льанка (орне поле). Кра́м'і́нь (лука). Кра́мянка (орне поле). Ксьє́ндз'ів Ку́т (лука). Ку́ли́кови (лука). Ку́лі́нь'ят Ла́з (орне поле й лука). Ла́зі́ (орне поле). Ла́ні́ (пасвиско). Лі́пч'и́на (лука). Лі́сан'я́ (лука). Ма́д'я́рі́в Жьо́льбі́ (лука). Мі́ль'ю́ва Ро́ві́нь (пасвиско). Ми́ньч'ю́ли (лу́ки й орне поле). Ми́ньч'і́в (лу́ки). Мі́ркі́ (орне поле). Млі́ні́щ'є (орне поле). Мо́хнач'ькі́ (лука). Мо́ч'я́ло (пасвиско) — Ту́во́ли са́ глупа́ють“. Мра́зні́цьі́ (лука). На́кі́до́виць (орне поле й лука). О́бно́га (лука). Окі́нць'я́ (орне поле). Па́сь'і́ки (орне поле). Па́цо́ло́ва (орне поле). Під Бі́лим Ка́мі́нь'ом (лука). Пльо́сь'і́нь (лука). По́лонинка́ (лука). По́ль'я́ни́ц (по́тьік і про́гін). По́ль'я́нкі́ (лу́ки). При́сь'ль'і́п (лу́ки). Ри́ш'ькі́в (по́тьік). Ро́ві́нь (орне поле й лука). Ро́зсі́пані́ць (ліс). Рома́нць'і́ство (лука). Ро́сто́ки (лу́ки й орне поле — більший обшир — з 200 га). „До́ль'ів Ро́сто́ками́ по́-

тьік Гніла плинé“. Рóсьтьічьки (лука). Сала-
шійщє (лука). Сігла (лука). Сигóвка (ліс). Сім-
ків Вёршьок (лука). Стоячька (пасвиско). „Вóли ту
стояг.“ Стіна (лука). Стіни (лука й орне поле). Стінь-
чья (лука). Тарницья (гора). Тиндикіська (орне по-
ле). Тріскотьіство (орне поле). Ухóдищья (лука).
Хайдіха (орне поле). Хмилінцький (орне поле).
Хрест (лука). Цьоманья (лука). Чьипиранья (лука).
Чьирёмха (лука). Шьвайків Горб (орне поле). Шьо-
котанья (лука). Щьáвинка (лука й пасвиско). Ялинкі
(орне поле). Яма (лука).

Записано від Михайла Мощьичья, прованого Чьура.

Б. Особове назовництво.

І. Прізвища.

Наводжу з метрик (1785—1840), що писані попольськи. При „conditio“ (професія) вписували в різних літах „рго-
sty“; „гоlni“; „сhлорі“; „роддані“; „кмієć“. З добавкою кмієć „панцьке ни робіли“. Хрестик озна-
чає, що вже цього „корчья́ни є“.

Бадидова⁺ — є й Maria, córka Wasyla Badudy.
Бєга є й Kost Behow. Брус Кмець. Гуда —
Andriy Huda Кмієć z Wołosatego; Ilko Uda (Huda)
Кмієć z Wołosatego. Гудзан є й Andrey Gu-
zan; Fedor Gudzan Кмієć z Wołosatego. Довицкого⁺
(дочка). Зьанич⁺. Карбівник—Кабовник. Лен-
ко Кмець. Личкова⁺ (Теодосія). Мошьичь*) — є й
Sawka Mościc Кмієć. Мáхнич⁺. Михнич. Мун-
голічова (Теодосія). Митів (добавок). Никорт. Пе-
трушівцьа⁺ (дочка). Прьатка*) — є теж Iwan Płat-
ka, z Wołosatego. Платко — Iwan Płatko z Wenger.
Русин Кмець.

Сеньків. Сенич⁺ Салада (Matiy).

Татальіба*) — є й Prokor Tatałuba; Iwan
Tataliba Кмієć. Телебан — Maryia, córka Hrycia Te-
leban. Утич⁺ Фирган (тепер фáрган) — Pelahia, córka
Iwana Furgana. Хайда — Chauda. Цитрятин⁺
Янко; Янкового — є й Stefan Jankow z Wołosatego;
Dmitro Janko Кмієć z Wołosatego. Яремич⁺

*) Теперішня народня вимова.

II. Не образливі прозви.

Бáльо. Бугаї (Янкій). Кориньї (Брусьї). Щьипанкї (Когутї). До одного члена привязанї прозви: Гір'як, Круц, Мéко, Пізьо. Папірьки, Рёр'я, Шьўберь і образливе гонтáрь.

III. Образливі прозви.

Безшьáпкий. (Йду до Безшьáпкого). Бушьї, Бушьїв (Ребінч'якї).

Найбільша образа: Ти ходáку!

V. З церковної минувшини.

Метрики вдавнину візитувала духовна (декан) і світська (ляйтант — у літах 1819—1822 Endemann Leutant) влада.

Під 1845 р. вписана аднотація:

Zarządza się niniejszem, aby podług przepisów, czysto, wurefniając każdą gubrykę, prowadzić — далі нечитке, бо метрики за російської інвазії були закопані в землі й надрушилося письмо.

В наступному році вписано:

Poleca się, aby metryki czysto i podług formularza pod dniem 13. Maja 1837, N. 1017 wydanego wpisując prowadzić. Jurczynsky. Dec.

В церкві з 1837 р. немає тепер нічого помітного. Колись, як оповідав мені о. В. Сологуб, були писані церковні книги з важливими дописками, але вчасі війни позабирав хтось.

На дощинці, прибитій поза діяконськими дверми внизу перед образом, в записка — початок її неповний:

Сїи дв Исус сооуружі ся с прикладом Велебнаго оца Иоанна Бандровскаго, а пароха Волосацкаго и громади его прикладной. А з лѣтаціи нибощиков. Вѣчная їмъ память.

Року Бжїя А ф о и. Мца июлія л. а. (31 липня 1578 р.)

Парох показував тут сук у стіні, що його цілують по шлюбі молодята, щоб перше дитя було син.

Г. Похорони.

„Зáраз виїде мé з людь мій“ — загально прийнятий вислів брати процесію до мерця.

Мерця везуть на санях, як у літі, так і в зимі.

„Стáрому до труни дають фáйку, капчýк з тьутьуно́м, патичькі (сірнички), а молодім вáрені яйця до рук і па́ру ко́стків цýкру, сві́чку, пирстинь з во́ску. Хрiсний матери теж дають да́що, обi обдарувала похрiсників. З пустими рука́ми ни йде нiхто нiгда, то i вна ни пiде ме́джди ны...“ Неподружених ховають у барвінковому вінці, а до боку причіпляють „хусьцьáнку“.

„Як га́зду хова́ют, то ру́шають збiжья, гарбу́зи (бу́лы), лен, яка сывба́ в, обi ни чькоди́ло сывби́, бо вна забанує за га́здов...“

Як да́хто забольiв зара́з по похóвку, бiжя́т на грiб, беруть гли́ни, вмива́ють хóрого i віднося́т на той грiб, вилива́ють i лишья́ют.

Як щє вмирли́ць ни похóваний, а хтось захорiв, iдут i бируть сы́на зпiд мирця́ i пак ку́рять хóрого.

Як похováють, замéтут хiжью, сьми́тьа, трiскi i сы́но вино́сять iд во́ды на своiм гру́нты i там пальа́т пiля́ во́ди та дiвля́тса на дим. Як iде́ до го́ри, то бу́де зго́ри вмирли́й, а як iде́ до до́ли, то бу́де з то́го кiнця́ вмирли́й. Дошькi, найбiльше гнiйни́цьи прибивають попiля́ стола́, сы́но стéлят, закрива́ють полотно́м, зара́з зась, як винесут мерця́, тотi дошькi вiд стола́ вирива́ють i чьiриз вiкiнця́ ме́чють на двiрь“.

Михайло Мо́щичь.

Г. Забави при мерці.

I. Бю т лопаткi:

— Сьáде е́дин на такий столи́ць, а дру́гого iмит за о́чы, тре́тiй мав лопáтку, закритий пiднíмат но́гу i диржы́т до го́ри, а тот е́го вдáрит по нозы́, здо́ли по поде́шьви i тогди́ му розкря́ють о́чы, а вiн га́дат, хто го вдáрив. Ци вга́дат, ци ны́т? Як уга́дат акурáтны на то́го, що го вдáрив, то за́раз за тоту́ ка́ру биру́т го на тот столи́ць i му о́чы закривають. Сы́дат вiн. Потiхи го вдáрять. — А як ни вга́дат, то сы́дат нанóво так до́вго, пок ни вга́дат.

II. Шь i ю т шь i й ку:

— Посы́дають у ко́лесо сiри́д хiжьи на зiмльу так гу́сто, що но́ги до ны́г дошьльу́суют. Ма́ють такий скру́чений ручьни́к, рубáтку, а в тотó ко́лесо пiде́ е́дин чьоло́вик i вни то́го чьоло́вика тим скру́ченим ручьни́ком бю́т i хова́ють по́пiд ко́льiна ручьни́к, а вiн гля́дат i в ко́го тотó iмит, то за-

раз він іде в сиридіну на тотó місце, де тот бив. Є щє і єнчє, а́ли я са в тотó ни мішьав. Рóбять праск, в дьакá мєчють глину, гарбу́зами... Хотьа́т смирть нагна́ти, а вна по́-едних чьапи́ла южь за пята́и...

Д. Кра́чь у н і за ку́сованики.

— Кра́чь у н — білшьий, відзначьений хлы́б на Сьва-тій Вичьирь. У сиридіну кладу́т чьасно́к. До кра́чьуна мєчють два кола́чьики і печу́тся там і щє мєнчьий хлы́б печьєса — брат кра́чьуны́в. Навхрест обвя́зують прьа́дивом, поло́жьят го на сьты́в, на фай́ний пляц. Га́зда берє два сно́пи вивсьа́ны і кра́чь у н і йде до во́ди, ма́чьят тотó до трьох раз і прихо́дит ід поро́гови і пу́щьят го, бо він кру́глий, де вжєє він ма́є зва́гу, там са покотит. Як упа́де тим, щьо са пік — сподо́м на зймльу, то ка́жьют, жьи до́бре є, а як ны́т, як упа́де до го́ри, то пророку́ють, щьо бу́де вмирліць. Сно́пи кладу́т на сьты́в і прикрива́ють, пак окре́ме молотья́т і тотó зьбіжья хо-ва́ють і окре́ме сьіют. На робітни дни знима́ють з стола́, а на дру́гий Сьвятий Вичьирь вио́сьят з бо́щья. Кра́чь у н обрі́зують по кру́шьцы з трьох боків, їх з сьільов покі́ршьит і да́є ху-до́бі, а кра́чь у н кра́ють і їдьят на Новий Рік. Чьасно́к — цы́ла го́ловка—хова́ють і диржья́т на да́ке ды́ло — на біль гир-тано́к. Як прихо́дит га́зда з кра́чьуном, ко́ло поро́га постє́льят ку́ртку або полотє́нце, сира́к. — Пома́гай Біг! — Здо-ро́ві бу́дьте! — До трьох раз вітита́. І зара́з пу́щьят.

На во́ды помію́тса, начьира́ють во́ди, не́суть з собо́в і то-ті в хіжьи мію́тса, пак помольа́тса і сьіда́ють до вичьі́ры. Сьві́тьят сьві́чку, як сьіда́ють вичьі́рьяти. По вичьі́ры заду-ва́ють і сьві́тьят єнчє сьві́тло. Дівя́тса на дим сьві́чки, каді́ він іде́. Як іде́ до двирі́й то воро́жьят на вмирцьа́, а як ро-зийде́са по хіжьи, то до́бре.

На Сьвятий Вичьирь ни ма́є біти ничь го́ле, а пома́вне вивсьа́нов соло́мов — повирє́слом.

На дру́гий Сьвятий Вичьирь печу́т за ку́сованики (палани́ці) з жьітно́ї му́кі і піри́д вичьі́рьов іде́ га́зда до ста́йны́, лома́є і ка́жьды́й худо́быны́ да́є, бо на дру́гий вичьирь худо́бина бісьідує з собо́в. Та́кі прига́дки... Хто чьу́є бісьіду скотья́г, тот чьоло́вік ни є грішьник. Щьаслі́вий...

На Новий Рік. — Винима́ють з пе́ца во́(у)гьла, на ка́жьдо́го чьильа́дника во́(у)гиль, і кладу́т па пец на го́ру

і на ка́ждий динь в тижњи во(у)гиль. Тот во(у)гиль б́уде сто́яти пів годіни — і накривса білим по́пелом, то до́бре, то́го днѣя мо́жє йти зао́рєувати — і так само тот чыльа́дник, на котро́го во(у)гиль покривса по́пелом, то б́уде жь́йти, а як б́уде чьо́рний, то вмере. Во(у)гиль має велі́ку правду.

Е. П а с к а.

— Як упрáвляють (розчиняють), зрізують три галу́зки мо-лодо́ї вирбі́ни і поло́жьят на то́то тьісто і накрію́т полотно́м, обі́ кісло, бо му́сит ма́ти те́пло. Як ужьє скі́сне, прихóдит тот чьас печь́и, тогді́ беру́т у бля́ху — в да́ку фо́рму — і ви́бю́т пару яе́ць і то́то так розро́бьят у та́кій місьці і то́ту па́ску сма́рую́т зви́рьхи ти́ми яйцьми́. Ка́ждий га́зда ма́є та́ку цы́ху і тов цы́хов зы́бе, як печьатка́ми, цы́лу, на́віть би́ру́т по́рцью і так само по тьі́м цы́хую́т. Як на́цыхую́т, тогді́ до пе́ца ї саджя́ю́т. Лопáтов пак ка́ждого чьоло́віка по голо́ві посу́нут, обі́ бив та́кий тучьний, щьо па́ски. Пе-чье́са, потóму ви́ймут і чье́кат до сьвато́го воскрисі́нѣа. Ви́шь-ний коні́ць уты́каг найбо́ршьє, як посьвату́а́т. Насампи́рид захóдит з па́сков до ста́йны і тогді́ тов па́сков ка́ждо́ї ху-добі́ни са доту́льят, обі́ біло тлу́сте, здо́рове, бо паска сьва-чьє́на. Пак іде́ до-хи́жь. У хи́жьи під по́ріг щьось там пості́-льят, обі́ ни йшьов на го́лу зімльу. Хто прій́де, гва́рит: Христóс воскрес! Кладу́т на сьты́в, мо́льатса Бо́гу, пак роз-чына́ю́т їсти. Як кра́чьуна, по малы́м кúсничькови врі́жьют і вни зоста́нут, а потóму даст худóбі з сы́лов. Скаралу́щьу з яе́ць пові́сьят під гря́ди на шьну́рок, а з тих сьвачьє́них скаралу́щьу ни ме́чьут де-бу́дь, лем на тот за́гін, де капу́сту садьят, обі́ біла капу́ста біла, як то́та скаралу́шьа. На Ви-лікди́нь ни йде ніхто до дру́гого. Вишьньа́ни з па́сков обхо́-дья́т до трьох раз хи́жьу, а пак іду́т до ста́йны.

*

* * *

Є. З а с і л ь а н ь а х і ж ь и. *)

— Обі́ са до́брі велó, му́сит біти бо́жий пля́ц... На засі́льаньа хи́жьи вни́аю́т у зімльу пати́кі на ка́ждий во(у)-гов, а на пру́ги надьі́ваю́т кола́чьики. То́то зоста́вят га́зда на ны́чь. Ура́но прихóдит тот га́зда і раху́є кола́чьики, чьи всьі

*) Диви теж J. Falkowski — В. Pasznycki: Na pograniczu lem-kowsko-bojkowskiem, Львів 1935, ст. р. 81.

сут? Як єдно́го ни є, то посúват по прут во́(у)гов далы́ і зась пробúє, чьи перестóет? А як нýт, то сам собі ни вірит і дýмат, що му хтось забрав з лúдий на збитки. Тогди́ заклада́т по трéтый раз і вартúє цылу́ нычь до рана́.

І тра́фитса таке місце, що браку́є, хотьби й сто лúдий б́ило. То вж́є лихий п́лац. Як ма́є місце до́бре, то ни во́зьме ни пес, ни ќит. На тым дúж́є залéжыт... В Устри́ках на паву́з завісили і пильнували і щось забрало. Перебра́ли на є́нчье місце.

В Ступосья́ны бив га́зда, ни вірив у то́то, ни пита́вши, збудува́вса і ба́йка з тим... Аж т́ими ч́асы щось прýде, попереверта́т худóбу до-го́ри ногами, позаклада́т за драб́ини... Дусýло... В́идыли го, що фучья́ло, як в́ив, і начько́дилоса лúдым і скотья́тым..., З му́дриків н́ігда н́ичього! Раз уганья́в що й страх в́идийшьóв... Вно пішьло́ поза х́ижьу і прýшьло́ д пустóму до́мови. Мірку́й, дум́й, н́ікус з тво́ї розперезано́ї робо́ти... Тре́ба са переста́вити...

По́ниж́ье ме́не бив га́зда. Ня́ай Бог ух́илит! Щось в́зяло хло́пца з х́ижьи, з хати, зара́з за дв́ірі, покла́ло у сы́ньюх... Тра́фятса вели́ке ч́удо, вели́ка пра́вда! Лúди нибожья́та до́бри то́то розызна́ли..., На́ближь в́идыли...

Ж. Чья́ри — ворожбы́.

— Введе́нья, Жья́вний Чья́твирь, Вилико́дна Пя́тниця — тогди́ ворож́ьят найб́ільше на мо́локо. Ідут до ч́уджью́ї ста́йны і лупа́ют стовп́і; сы́ль і во́(у)гльа кладут на доро́зы, кади́ лúди йдут.

На Введе́нья маю́т сы́ль прис́ипувану. У то́т динь, як си поворо́жыт, буде му помагати цы́лий рік. Берут дв́і м́иски і е́дна сто́ет ту здо́ли на припі́чку поро́жня, а з дру́гої з сы́льов — тр́имат в ру́цы над во́гньом — с́ипле чья́риз о́гнь на то́ту поро́жню м́иску. Як си то́ту сы́ль злад́ит, кладе на лы́гарь під м́іст на Вили́кдинь, кади́ лúди йдут. Як забéре зп́ід мо́сту то́ту сы́ль, як лúди пере́йдут, даю́т сво́ім коро́вам.

На Ї́рья йдут лупати стовп. Забира́ют глі́ну з сы́льду́, во́ду з брóдів, кади́ ход́ьят коро́ви, тр́имаю́т цы́лий рік сво́ї худóбі у бу́льях і в є́нчым. Беру́т о́гнь, ме́чьут тр́іскы́ і обхо́д́ьят три ра́зи коро́ви.

Щ́е до то́го налэ́жыт і Руса́вна Пя́тниця. В то́т динь ни ро́бят.

3. Собітка на Купала.

— Тыгають*) дьіти на купу ріщя і тотó стоёт цылий динь на Купала, а ввечырь запальа́т — гру́бий оги́нь з то́го. Поклі́чють си гудакà (музику); він грає, а вни гуля́ют і сьпіва́ют.**)

— Жьиві́й оги́нь: букóвий паті́к при дверьóх; на ньóго закла́дали мóтуз і ты́гали, пок там са ни розпекло́, кла́ли поро́хно́, то ся їмі́ло — ворожы́ли, як появівса оги́нь, що бі́ло щя́стья...

Типі́р мае́ме оги́вчье (кресило). До тьóго належы́т шыка́лка — бі́ла крима́нка. Рьату́ются льу́ди, як захо́дит.

[Записано в головному від М. Мощы́ча інші (жьóни й дывчята) теж доповідали в прияві д-ра Фальковско́го. 4. X. 1934.]

Мгр. ЯРОСЛАВ РУДНИЦЬКИЙ.

До бойківсько-наддністрянської мовної межі.

В досьогочасних поглядах на мовні (діалектичні) межі Бойківщини панує велика різnorodність. Одні¹⁾ називають бойківським усе, що стрінуть на території Верховини, Підгір'я, Наддністрянщини аж у Яворівщину²⁾ та Перемищину³⁾. Другі⁴⁾ влічують до Бойківщини осередні закарпатські говори, обмежуючи її від півночі лінією: Тирава, Коросно, Стара Сіль, Кобло, Уріж, Болехів, Долина, Перегінсько й Солотвина⁵⁾. Ї врешті дослідники⁶⁾, що обмежують територію бойківського говору від ріки Солинки на заході по Лімницю на сході;

*) Ця форма дуже поширена на Бойківщині.

**) „Сьпіванок“ не хотів оповідач навести; вони мабуть самі такі, як у Дзвинячу, що подаві в Новій Зорі з 1930 р, ч. 14 — оповідання „Собітка„. Дзвинячий і Волосатий мають тотожні схожості...

¹⁾ Пор. о. Ю. Кміт: Словник бойківського говору — Самбір 1934.

²⁾ Нпр. лексикальний матеріал із с. Семирівки, Кміт, ор. cit. 25.

³⁾ Нпр. с. Сливниця, Кміт, ор. cit., 32.

⁴⁾ Нпр. Др. А. Княжинський: Межі Бойківщини — Літ. Бойк. I. Самбір 1931, стор. 24 і д.

⁵⁾ Пор. Княжинський, ор. cit., 36.

⁶⁾ Нпр. І. Зілинський: Карта українських говорів — Варшава 1933; Софія Рабій: Dialekt Wojków — відбитка зі Sprawozdań Polskiej Ak. Umiejętności, T. XXXVII, Nr. 6, стор. 15 і д.